

които не бяха благодарни, че Иоан Асен не им отне на времето живота а отново искаха да върнат дните на Иванко и Манастир, на тъмната мъгла и озлобеното недоволство, на измяната и коварното предателство. Когато катепан Димитри влезе в стаята, около дългата дъбова маса, връз която се търкаляха гътнати купи, разпиляни паници и капанки с орехи и лешници, стояха - някои прави, други седнали, трети едно ръкомахащи - повече от двадесет души, заети с бурни препирни и крамоли.

Катепанът дигна ръка за поздрав, очуден от многото нови членове на тайното събрание, наля си купа вино, заслуша се в раздразнените гласове.

- Охрид, Прилеп, Пелагония, Албанон, Драч, Корфу, всичко е вече в ръцете на кир Тодор Комнин! Утре може да навлезе и в нашите земи.

- Защо не? Нали баби и монаси ни управляват? Кой ще го е страх от такава държава?

- Ласкарис умря, а на негово място дойде още по-способен бранник - зет му Иоан Ватаци!

- А ние? След Борила - постника Иоан!

- Латините са гнил плод, който сам ще падне! Важно е кой ще посегне първи да го дигне?

- Ватаци и Комнен се дебнат като диви котки, като безмислостни врагове, кой първи да простре ръце към плячката, а ние?

- Ние в това време пренасяме от Преслав камъни и книги, строим манастир след манастир, църква след църква, преписваме едри ръкописи даряваме щедро училището за шарачии на майстор Драган, поправяме стари друмове, нямаме си друга работата...

Катепан Димитри погледна към тъста си, бившия деспот Богдан и му даде знак, че е време и той да проговори.

Великият болярин полека стана, дългата му бяла брада се тресе-се от сдържан яд. Той погледна всички и каза: